



רע"פ 5165/13 - מאור בבלי נ' מדינת ישראל

רע"פ 5165/13 - מאור בבלי נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 5165/13

מאור בבלי

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[20.08.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 7.7.2013, בעפ"ת 48966-03-13, שניתן על-

ידי כב' השופטת ב' טולקובסקי

בשם המבקש - עו"ד אבנר גולוב

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי מרכז-לוד, אשר ניתן על-ידי כב' השופטת ב' טולקובסקי, בעפ"ת 48966-03-13, ביום 7.7.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה), אשר ניתן על-ידי כב' השופטת מ' כהן, בתת"ע 1690-10-09, מיום 25.2.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, במסגרתו יוחסה לו עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה).

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 4.9.2009, בשעה 00:20, או בסמוך לכך, נהג המבקש ברכב במהירות 192 קמ"ש (197 בקיזוז 5 קמ"ש), בכביש 431, בו המהירות המירבית המותרת עומדת על 100 קמ"ש. צוין בכתב האישום, כי מדידת מהירות הנסיעה נעשתה באמצעות מכשיר "ממל"ז 5458" (להלן: המכשיר).



3. בפתח משפטו, כפר המבקש באשמה, ואולם, הוסכם על הצדדים, כי במועד הרלבנטי לכתב האישום, נהג המבקש ברכב מסוג סובארו, מדגם "אימפרזה טורבו", בצבע לבן, וכי הוא נעצר על-ידי השוטרים, אשר ערכו את בדיקת המהירות בעזרת המכשיר, בכביש 431, לאחר הפנייה לכיוון ראשון לציון. בעדותו טען המבקש, כי הוא זוכר את אירועי אותו יום, וכי הוא סמוך ובטוח, כי לא נהג במהירות העולה על 70 קמ"ש. לגרסתו, מיד לאחר שהוא נעצר, עבר במקום רכב זהה לשלו בכל מובן ואופן - "אותם גלגלים, אותו צבע ואותה שנה", והוא ניסה להסב את תשומת לב השוטרים לדבר, אך ללא הועיל. הגנתו של המבקש הייתה, אפוא, כי השוטרים טעו בזיהוי הרכב, וכי לא הוא זה שביצע את העבירה האמורה. בעמדה זו תמך עד מומחה מטעם ההגנה אשר טען, כי אין זה סביר שהניידת, אשר ביצעה את המדידה, הצליחה לשמור על קשר עין עם הרכב המדובר עד לעצירתו. וזאת: בהתחשב באופי הדרך, שבין המקום בו נערכה מדידת המהירות, לבין המקום בו נעצר המבקש, דרך המתפרשת על-פני כ-10 ק"מ בהם עיקולים, הפרשי גובה, שינוי מפלסים, ושלוש כניסות ויציאות ממחלפים; ובשים לב למהירות של 197 (או 192) קמ"ש, השווה למהירות של כ-50-55 מטרים בשנייה, בה נסע הרכב הנמדד. מסקנתו הסופית של העד המומחה היא, כי השוטרים טעו בזהותם את רכבו של המבקש כמבצע העבירה. בית המשפט לתעבורה החליט לדחות את חוות דעתו של המומחה מטעם ההגנה, בהתבסס על עדותו האמינה של השוטר, אשר מדד את מהירות הרכב, רס"מ חי אברהם (להלן: אברהם). בעדותו מסר אברהם כי רכבו של המבקש היה הרכב היחיד שנמצא באותה עת במקטע האכיפה, והניידת בה נסע הצליחה לשמור על קשר עין רציף עם הרכב הנמדד, מרגע המדידה ועד לעצירת המבקש. בית המשפט קבע, כי גם בתוואי הדרך המפותל שבו עברה הניידת, ניתן לשמור על קשר עין רציף עם הרכב הנמדד, ככל שהניידת נסעה בצמידות לרכב זה, כעולה מעדותו של אברהם. עוד נקבע, בהקשר זה, כי למרות המהירות הראשונית, בה נסע הרכב בזמן המדידה (197-192 קמ"ש), לא היה בסיס להנחתו של המומחה, כי הרכב המשיך בנסיעה באותה מהירות גבוהה, באופן שאינו מאפשר שמירת קשר עין עמו. זאת, בעיקר, כאשר עולה מעדותו של אברהם, כי הרכב הנמדד בלם את מהירותו עם תחילת המרדף אחריו, וכי הניידת החלה, מיד לאחר המדידה, לדלוך אחרי הרכב הנמדד. לפיכך, נקבע על-ידי בית המשפט לתעבורה כי לא נסתרה עדותו של אברהם, לפיה נשמר קשר עין רצוף עם רכבו של המבקש. לאור זאת, ובהתבסס על קביעתו של בית המשפט כי הפעלת המכשיר נעשתה באורח תקין, הורשע המבקש, ביום 24.12.2012, בעבירה אשר יוחסה לו, במסגרת כתב האישום.



- בגזר דינו, מיום 25.2.2013, ציין בית המשפט לתעבורה, כי עברו התעבורתי של המבקש, הכולל 9 הרשעות קודמות, 3 מתוכן בגין ביצוע עבירת מהירות, הינו "יחסית מכביד". לאור זאת, ועקב המהירות יוצאת הדופן בה נסע המבקש, "כמעט כפול מהמהירות המרבית, מהירות כזאת מסכנת באופן ממשי את המשתמשים בדרך", הושתו על המבקש העונשים הבאים: פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שנה וחמישה חודשים, בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית; פסילה על תנאי של 3 חודשים, לתקופה של 3 שנים, לבל יעבור את העבירה בה הורשע או כל עבירה אחרת המנויה בתוספת הראשונה או בתוספת השניה לפקודת התעבורה; הפעלת פסילה על תנאי מתיק משטרה מספר 20200618245, למשך 3 חודשים, בחופף לתקופת הפסילה שנקבעה; 3 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים, לבל יעבור עבירה של נהיגה בפסילה או עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, העולה ב-20 קמ"ש ויותר על המהירות המאפשרת ברירת משפט. כמו-כן, הוטל על המבקש קנס בסכום של 2,000 ש"ח, או 30 ימי מאסר תמורתו.
4. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, הן על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה והן על גזר דינו, וביום 7.7.2013, נדחה הערעור על שני חלקיו. אשר להכרעת הדין, חזר בית המשפט המחוזי על ההלכה הידועה, לפיה ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי עובדה ומהימנות, אלא במקרים יוצאי דופן, שהמקרה הנוכחי אינו נמנה עליהם. לפיכך, נקבע כי, במקרה דנן, אין מקום להתערבות בקביעותיה העובדתיות של הערכאה הדיונית, אשר נומקו כדבעי. באופן דומה, נקבע כי, בשים לב לעברו התעבורתי של המבקש, לא נפלה כל טעות בגזר הדין.
- הבקשה לרשות ערעור
5. ביום 21.7.2013, הגיש המבקש, באמצעות בא-כוחו, עו"ד אבנר גולוב, את הבקשה המונחת לפניי. בבקשה נטען כי שגה בית המשפט המחוזי, משלא מצא להתעמק "בכשלים הראייתיים", שעליהם נסמכה הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה. לגופו של עניין, תוקף המבקש את קביעתו העובדתית של בית המשפט לתעבורה, לפיה נשמר קשר עין עם המכונית אשר ביצעה את העבירה, לאורך כל זמן המרדף. לטענת המבקש, לא הוכח כי בזמן ובמקום הרלבנטי, לא נסע רכב נוסף, זהה לזה של המבקש, אשר לשיטתו, הוא זה שביצע את העבירה.
- אשר לגזר הדין, טוען המבקש, כי הושת עליו עונש חמור יתר על המידה, כעולה מפסיקה שהוצגה על-ידו, במסגרת בקשתו.
- דיון והכרעה
6. לאחר עיון בבקשה ובצירופותיה, נחה דעתי כי היא אינה מקיימת את התנאים אשר נקבעו לקבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה, ועל-כן דינה להידחות.



הלכה מושרשת היא, כי לא על נקלה תתקבל בקשה לרשות ערעור "בגלגול שלישי", היות שזו שמורה אך לאותם מקרים מיוחדים, המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית כבדת משקל, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן במקרים, יוצאי דופן, המגלים חשש מפני עיוות דין או אי-צדק למבקש (רע"פ 3711/13 הושיאר נ' מדינת ישראל (16.7.2013); רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013); רע"פ 3743/13 שיליאן נ' מדינת ישראל (11.7.2013)). נעלה מכל ספק, כי הבקשה אינה מציגה כל סוגיה ציבורית או שאלה משפטית החורגת מעניינם של הצדדים לה. כמו-כן, אין מדובר בחשש לעיוות דין שנגרם למבקש ולפיכך דינה של הבקשה להידחות מטעם זה בלבד. הלכה למעשה, המדובר בבקשה שכל עיסוקה הינו בהשגה על ממצאים שבעובדה ובקביעות הנוגעות למהימנות עדים, וכפי שציינתי, לא פעם, הליך בקשת רשות הערעור איננו האכסנייה המתאימה לטענות "ערעוריות" מעין אלה, ובית משפט זה לא יאפשר לצדדים לנצל לרעה, לשם עריכת "מקצה שיפורים" לטיעוניהם (ראו, למשל, רע"פ 4919/13 ידרמן נ' מדינת ישראל (28.7.2013); רע"פ 2470/13 פרוגה נ' מדינת ישראל (5.5.2013); רע"פ 74/13 חלילו נ' מדינת ישראל (17.3.2013); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013)). עוד יש להזכיר את הכלל לפיו, לא תינתן רשות ערעור לעניין גזר הדין, אלא אם מדובר בעונש החורג בצורה קיצונית מרף הענישה הראוי בעבירות דומות (רע"פ 4798/13 נחום נ' מדינת ישראל (4.7.2013); רע"פ 2063/13 שטרול נ' מדינת ישראל (7.4.2013); רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (8.1.2013)). בנסיבות המקרה דנן, שעה שמדובר בנהיגה במהירות חסרת רסן של 192 קמ"ש, שהיא כפולה כמעט מהמהירות המותרת באותו מקום, דעתי היא, כי העונש אשר הושת על המבקש, הינו ראוי ומאוזן, ואינו סוטה מרמת הענישה המקובלת בעבירות כגון דא.

7. הבקשה נדחית, אפוא.

ניתנה היום, י"ד באלול התשע"ג (20.8.2013).